

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

[Βιβλία δια εθνομαιεας και παιδια εκδοθηναι υπο της Διευθυνσεως της Διαπλάσεως και πωλουμενα εις το Γραφειον αυτης.]

Ο Άγροτικός Οικικός υπό Σοφίας Δημόν μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Διήγημα διδακτικόν, μετά 25 εικόνων, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Άδետον δρ. 1,75

Η Άνθούλα υπό Άρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθείσα εκ του Γαλλικού. Χαριέστατον και ηθικώτατον διήγημα μετά 26 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Άδետον δρ. 3,50

Βαϊτάν Ζερών υπό Σοφίας Δημόν μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Περιήγησις εις τὸν Καύκασον, ἡθῆ, ἔθιμα, περιπέτειαι. Άδետον δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρίθ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μεταφρασίς Άρ. Π. Κουρτίδου, μετά 25 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Άδետον δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόγου υπό Π. Γ. Φέρμου ἐξελληνισθὲν εκ του Γαλλικού του André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσία διαδραματιζομένη, μετά 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Άδետον δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδέβιου υπό Άρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον και διδακτικόν διήγημα. Άδետον δρ. 1,50

Η Μαρουσία υπό Π. Γ. Φέρμου μεταφρασθείσα εκ του Γαλλικού του P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς υποθέσεως, συγκινητικώτατον και διδακτικώτατον, βραβευθὲν υπό της Γαλλικῆς Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Άδետον δρ. 3,50

Η Μουσα των Παιδων υπό Α. Κατακουζηνου. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα δια παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Άδետος δρ. 1,50

Η Νίνα υπό Π. Γ. Φέρμου ἐξελληνισθείσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα της Δουίξης Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος και περισσής χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος της ηρώιδος και τῶν ἐπτά ἐξαδελφῶν της. Χρυσόδετον δρ. 5. Άδետον δρ. 3,50

Παιδικὸι διάλογοι υπό Αιμιλίου Ἑμμενίου (Άρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων και Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς εορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτροπόμενος και ἐν Τουρκία. Άδետος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικῶς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκία. Άδետος δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν υπό Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντά τὴν μαχίην δύναμιν νὰ διαχίτωναι τὴν φαιδρότητα και εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφὴν. Χρυσόδετα και τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Άδետον ἕκαστον τομίδιον δρ. 50 λεπτά

Ο Ἡρωτοπόλος υπό Π. Γ. Φέρμου ἐξελληνισθείς εκ του Γαλλικού μετά 24 εικόνων. Θελακτικώτατον και μορφωτικὸν του χαρακτήρος και της καρδίας διήγημα, βραβευθὲν υπό της Γαλλικῆς Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Άδետον δρ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις στέλλονται μέχρι 13 Ἰουνίου ε. ε.

408. Λεξιγράφος. Τὸ πρῶτον μου ἐπίρημα, νῆσος τὸ δευτέρον μου Καὶ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν ἦτο τὸ σύνολόν μου.

406. Στοιχειογράφος. Μὴ νὰ διώξῃς ταὺ νὰ βάλῃς και ποσῶς μὴ ἀμφιβάλλῃς— παραιτῶ τὴν Ἰσπανίαν, ἔρχομαι εἰς τὴν Τουρκίαν.

407. Ἀναγραμματισμός. Κράτος εἶμαι! ἀλλὰ ποῖον; Κράτος ἐν ἐκ τῶν πολλῶν. Ἐσχημάτισε θηρίον Μ' ἐν ἀναγραμματισμῶν.

408. Μωσαϊκόν. Ὁ Πάτροκλος, ὁ Ἀέανδρος, ὁ Νέρων, ὁ Ἴππιος, Ὁ Βίος ὁ φιλόσοφος, ὁ Πλάτων και Λυσίας Σπς δίδουν τὰ συστατικά μετὰ χαρὰς ἀράτου, Τὸ ὄνομα νὰ εὕρητε ἀρχαίον στρατηλάτου.

409. Διήγημα δημοῶδες. Ἄπ' ὄσω εἶν' γυαλιστέρῳ Κε' ἀπὸ μέσα μαλλιαρῶ Κε' ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ μαλλί Ἔχει μιά μπουκαὶ καλή.

410. Ρόμβος. Τὸ πρῶτον και τὸ ἔβδομον χαρίζει ὁ καιρὸς. Τὸ δευτέρον μου εἶνε ἀρχαῖος τις Θεός.

411. Κλιμακωστὴν. + + + + + Νάνικατασθαῦν οἱ σταυροὶ + + + + + διὰ γραμμάτων οὕτως ὡστε, + + + + + εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νὰ + + + + + ἀναγινώσκεται Ἰσθμός, εἰς + + + + + τὸ ἀριστερὸν θεὰ της Μυθολογίας, εἰς τὴν κατωτάτην + + + + + βαθμίδα ὄνομα γυναικός, εἰς τὴν δευτέραν ἡσος της Ἑλλάδος, και εἰς τὴν ἀνωτέτην κράτος της Εὐρώπης.

412. Πυραμῖς. + + + + + Οἱ μὲν σταυροὶ ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὡστε ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων, αἱ δὲ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου κωμικοῦ ποιητοῦ, αἱ ἐξ ἀνωτέρω πόλιν ευρωπαϊκὴν, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ἀρχαῖον βασιλείων και αἱ δύο ἀνωτέρω νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

413. Ἀπροσδόκητον. Εἰ, ποῖον μέρος, εἰς ἀλέκτωρ ἐφώνησε και ἡ φωνὴ του ἠκούσθη παρ' ὧν τῶν ἐπὶ της γῆς ἐμφύχων ὄντων.

414—418. Μεταμορφώσεις. 1. ἡ Θηρα δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄνδρος 2. ἡ Πέλλα δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Σέρραι.

416—420 Μαχικὴ συλλαβή. Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν πάντοτε της αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσα λέξεις: ἔλκυω, πλαστός, πόλος, ὄδός, μήκος.

421. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ἀρχαῖαν παροιμίαν.

422. Τριπλή ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἄρους της Τουρκίας, τὰ δευτέρα ἴσου, και τὰ τρίτα, ἀντιστρόφως ἀναγνωσκόμενα, πρόθεσιν.

423. Ἐλλιπσοῦμφωνον. 1. Βασιλεὺς της Σπάρτης. 2. Προτέρημα, 3. Ὅστουν της χειρὸς. 4. Μαλάκων.

424. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

425. Ἐλλιπσοῦμφωνον. εἰουι—ηη—ηα—οιαι—αι.

426. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

427. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

428. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

429. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

430. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

431. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

432. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

433. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

434. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

435. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

436. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

437. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

438. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

439. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

440. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

441. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

442. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

443. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

444. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

445. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

446. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

447. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

448. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

449. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

450. Γρήφος. Ὅπως ὄμμα ἀρῶ ἀρᾶν Ψ χίν. Ρ σέ χεῖρ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

Επιτηδευόμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου της Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἕχαστον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παραστῆσις ἐπὶ τὴν γὰρ ἡμῶν ἀρχαίας, και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίων και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς και εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Αἰῶλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Ἐτος 17ον.—Ἀριθ. 20

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 145]

Ὅττω διενοεῖτο ὠθοῦσα τὸ ἀμυξιδιὸν της ἢ φορτῶνουσα αὐτὸ και παρατηροῦσα τὰς συντρόφους της ἐργαζομένης μετὰ εὐτροφίας ἦν ἐξήλευεν ἀλλ' αἰφνης εἶδε τὴν Τριανταφυλλίαν, ἧτις συνῆπτε τῆς κραυγῆς μεγάλη ἐξερράγη και ταύτηνος τὸ πᾶν ἐσταμάτησε. Τὸν πάγον δὲ τῶν μηχανῶν, τοὺς μυκηθμούς, τὸς δονήσεις, τοὺς κλονισμούς τοῦ ἐδάφους, τῶν τοίχων και τῶν ὑάλων διεδέξατο σιωπῆ νεκρικῆ, διακοπιεσα ὑπὸ κλαυθμοῦ παιδικοῦ.

«ὦ! πό! πό! μανούλα μου.»

Παῖδες, κορασιδες, πάντες ὤρμησαν και ἡ Πετρίνα ἔπραξεν ὅ τι και οἱ ἄλλοι, παρὰ τὰς κραυγὰς τοῦ Κοπάνου, ὅστις ὤρμετο:

«Νὰ πάρ' ἡ ὄργη! ἐσταμάτησαν ἡ σουβλάς μου!

Ἦδη ἡ Τριανταφυλλία εἶχεν ἀνεγερθῆ, πάντες ἐσπευσαν περὶ αὐτὴν ἀποπνηγόντες την.

«Ὦ! ἔχει; Αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη: Ἐσπασα τὸ χεῖρ μου.

Ἦτο δὲ τὸ πρόσωπόν της ὠχρόν, τὰ χεῖρη της ἄχροα ἔτρεμον, και σταγόνας αἵματος ἐπιπτον ἀπὸ της τετραυματισμένης χεῖρός της εἰς τὸ σανίδωμα.

Ἀλλὰ γενομένης ἀκριβοῦς ἐξετάσεως εὐρήθη ὅτι δύο μόνον δάκτυλοι εἶχον τραυματισθῆ, ἴσως δὲ μάλιστα εἰς μόνον εἶχε συνθλιβῆ ἢ ἰσχυρῶς μωλωπισθῆ.

Τότε ὁ Κοπάνος ὄντις κατὰ τὴν πρῶτην ὀρμὴν ἐφάνη συμπαθῶν, κατελήθη ὑπ' ὄργης και διεσκόρπισε τοὺς περικυλούντας τὴν Τριανταφυλλίαν.

«Θά μ' ἀδειάσετε, λέγω ἐγώ, τὴ γωνά; Δὲν εἶνε τίποτε!

— Καὶ βέβαια δὲν ἦταν τίποτε, ὅτιν ἔσκασε τὸν κόπανό σου», ἐψιθύρισε φωνῆ τις.

Ἐρέυνησε τις εἶχε τολμήσῃ νὰ

ἐκφέρει τὴν ἀσεβῆ ταύτην σφέψιν, ἀλλ' ἀπέβη ἀδύνατον νὰ βεβαιωθῇ τίποτε ἐν τῷ σωρῷ ἐκείνῳ.

Τότε δὲ ἐκραύγασεν ἰσχυρώτερον:

«Ἀδειάστε μου τὴ γωνιά!»

Βραδέως ἀπεχωρίσθησαν και ἡ Πετρίνα ὡς αἱ ἄλλαι ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἀμυξιδιὸν της, ὅτε ὁ Κοπάνος προσεκάλεσεν αὐτὴν.

«Ἐ! τοῦ λόγου σου, ἡ νεοφερμένη, ἔλα ἐδῶ γλήγορα.

Προσῆλθε δειλῶς, ἐρωτώσα ἐαυτὴν κατὰ τί ἦτο μᾶλλον ἔνοχος τῶν ἄλλων, αἵτινες εἶχον ἐγκαταλίπει τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων δὲν ἦτο ὁ λόγος περὶ τιμωρίας.

«Νὰ το πᾶς τοῦ το ἐδῶ τὸ κτήνος 'ς τοῦ διευθυντοῦ, εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν.

— Καὶ γιατί τάχα με λῆς κτήνος; ἀνεφώνησεν ἡ Τριανταφυλλία διότι εἶχεν ἦδη ἐπαναληφθῆ ὁ πάταγος τῶν μηχανῶν.

— Γιατί πῆγες σάν ζῶον κ' ἐπιὰ σθηκας.

— Καὶ τί φταίω γώ; — Φταῖς βέβαια.

Ἄλλ' ὁμως ἐπραῦνθη και τὴ εἶπε: «Πονεῖς;»

— Ὅχι πάρα πολύ.

— Λοιπὸν, δρόμον; Ἐξῆλλον ἀμφοτέραι, ἡ δὲ Τριαντα-

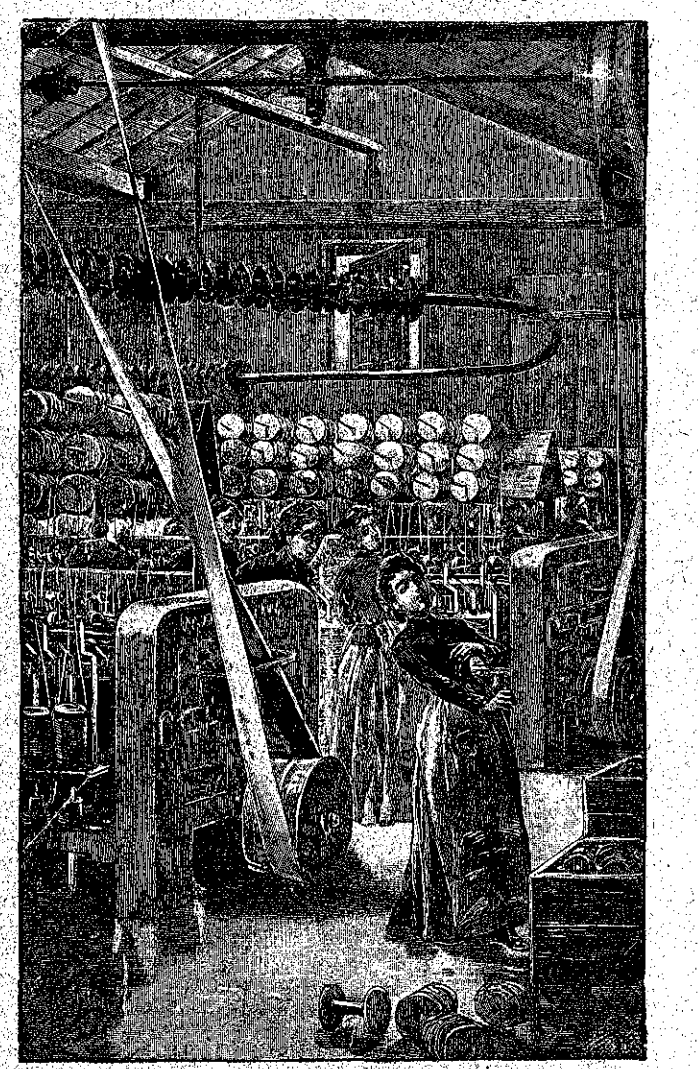
φυλλία εἶχε τὴν τετραυματισμένην χεῖρά της, τὴν ἀριστεράν, ἐν τῇ δεξιᾷ.

«Θέλεις ν' ἀκκουμπήσης ἀπάνω μου; ἠρώτησεν ἡ Πετρίνα.

— Εὐχαριστῶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, εἰμπορῶ νὰ περπατήσω.

— Τότε δὲν θάνε τίποτε, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

«Δὲν το 'ξέρομε ποτέ δὲν πονεῖ κά-



Ἐἶδε τὴν Τριανταφυλλίαν πίπτουσαν (Σελ. 153, σελ. α')

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην της Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀντίστη Κωνσταντινουδ 1898—3717.

νείς την πρώτη μέρα, αργότερα έρχον-
ται οι πόνοι.

— Καί πώς το έπαθες;
— Καί γώ δέν το κατάλαβα' έγλι-
στρησα.

— Θα ήσο φαίνεται κουρασμένη, εί-
πεν ή Πετρίνα συλλογίζομένη έαυτήν.

— Πάντα, όταν είνε κανείς κουρασμέ-
νος, σακατεύεται. Το πρωί είνε κανείς
πιδ ζωηρός και έχει τον νουν του. Τι
θα είπη τώρα ή θειά Ζηνοβία;

— 'Αφ' ουδέν παταίς σύ.

— Η κυρούλα μου θα το πιστέψη
ότι δέν είνε δικό μου τό φταίξιμο· αλλά
ή θειά Ζηνοβία θα είπη πώς το έκανα
για να μή δουλεύω.

— 'Ας την να λέγη.

— 'Αν σου φαίνεται διασκέδασις να
άκουες·

Καθ' οδόν οι άπαντώντες έργαται
εκράτουν αυτές και τας ηρώτων. Οι μεν
ώκτερον την Τριανταφυλλιάν, άλλ' οι
πλεϊστοί την ήκουον μετ' άδιφορίας, ώς
συνηθισμένοι εις τα τοιαύτα και διανοού-
μενοι ότι τουτο ούτω πως συμβαίνει.
Τραυματίζονται τις όπως άσθενεί, έχει
τύχην ή δέν έχει. Έκαστος με την σει-
ράν του, σήμερα σύ, αύριον εγώ. Τι-
νες δε δυσηρεστούντο.

«Πότε θα μας σακατέψουν όλους·

— Προτιμάς να φορήσης τής πείνας;»

Ήλθον εις τό γραφείον του διευθυ-
νου κείμενον έν τω κέντρω του έργο-
στασιού, συμπεριλημμένον έν μεγάλω
οικόδομηματι πληθυντισίω έκ πλίνθων
έστρωμένων κυανών και ροδοχρόων,
ένθα πάντα τα άλλα γραφεΐα ήσαν
συνηνωμένα. 'Αλλ' έν φ ταύτα, και
αυτό έτι τό του κ. Βουλφράν, ουδέν εί-
χον τό ιδιάζον, τό του διευθυντού όμως
διέπρεπε, προκαλούν την προσοχήν διά
ύλοφραγίου σκιαδος εις ήν ήρχετο τις
δι' αναβάθρας μετά διπλής στροφής.

Είσελθούσαι υπό την σκιάδα ταύτην,
υπεδέχθησαν υπό του Ταλουέλ, όστις εδά-
διζε κατά μήκος και κατά πλάτος ώς
πλοίαρχος επί τής γαφύρας του πλοίου
του, έχων τας χείρας έν τοίς θυλακίοίς
και τον πλυνόν επί τής κεφαλής.

Εφαίνετο δε μαινώμενος·

«Τί έχει πάλιν αυτή;» ανεφώνησε.

Η Τριανταφυλλία εδειξε την καθη-
μαγμένην χείρα τής.

«Τύλιξέ το με τό μαντήλι σου, ζωόν!
ανεφώνησε.

Έν φ δε προσεπάθει να ανασύρη τό
μαντήλιόν τής, αυτός εδάδιζε μεγάλους
βήμασιν έν τή σκιάδι· αφ' ου δε εκείνη
το περιετύλιξε περι την χείρά τής, ήλθε
και έστάθη ένώπιόν τής.

«'Αδειασε την τσέπη σου.»

Εκείνη τον παρετήρησε μηδέν έννο-
ήσασα.

«Σέ λέγω να βγάλής ό τι έχεις 'ς την
τσέπη σου.»

Έξετέλεσε τό προσταχθέν και εξή-
γαγεν έκ του θυλακίου τής συλλογήν
όλην πραγμάτων άλλοκότων, συρίκτραν
έκ λεπτοκαρύου, άστραγάλους, κύβον,
τεμάχιον όπου γλυκυρρίζης, τρία πεντά-
λεπτα και μικρόν κάτοπτρον έκ ψευδαρ-
γύρου.

Ηρπασεν εκείνος τό κάτοπτρον και
ανεφώνησεν·

«'Ημουν βέβαιος ότι έν φ ου εκύττα-
ζεις 'ς τον καθρέπτην σου, σου έσπασε
κανέν νήμα, ή άτραχτός σου έσταμάτησε
και ήθέλησες να κερδίσης την ύφραν που
έχασες, και νά.»

«Δέν εκυτάχθηκα 'ς τον καθρέπτη μου.

— Όλες είσθε ένα πράγμα. Καί
τώρα τί έχεις;

— Δέν ξέρω. Έκτύπησα τα δάκτυ-
λά μου.

— Καί τί θέλεις να τα κάμω;

— Ό μάρμαπα Κόπανος μ' έστειλε
'ς εσάς.»

Ό Ταλουέλ είχε στραφή προς την
Πατρίναν·

«Και συ τί έχεις;

— 'Εγώ δέν έχω τίποτε, άπεκρίθη
έκτεταραγμένη έκ τής ώμότητος ταύτης.

— Τότε...

— Τής είπεν ό Κόπανος να με φέρη
'ς εσάς, είπεν ή Τριανταφυλλία, συμπλη-
ρούσα την φράσιν του Ταλουέλ.

— 'Α! πρέπει να σε πάγουν· λοι-
πόν τότε άς σε πάγη 'ς του ιατρού 'Ρυ-
σόν' άλλα τό ξεύρεις! Θα κάμω ανα-
κρίσεις και άν λέγης ψεύματα, που θα
μου πάς!»

Ελάλει μετά τοιούτων κραυγών, ώς
άντηχον αι ύαλοι τής σκιάδος και θα
ήκούοντο εις πάντα τα γραφεΐα.

Έν φ δ' έμελλον να έξέλθωσιν, είδον
έρχόμενον τον κ. Βουλφράν· εδάδιζε
μετά προσοχής στηρίζων την χείρά του
επί του τοίχου του προθύρου.

«Τί τρέχει, Ταλουέλ;

— Τίποτε, κύριε, ένα κορίτσι από
τής καλαμιστρος εκτύπησε τό χέρι του.

— Πού είνε;

— Έδω είμαι, κύριε Βουλφράν,
είπεν ή Τριανταφυλλία επανερχομένη
προς αυτόν.

— Δέν είνε ή φωνή τής εγγόνης τής
Φραγκίσκας; είπε.

— Μάλιστα, κύριε Βουλφράν, εγώ
είμαι, ή Τριανταφυλλία.

Και ήρχισε να κλαίη, διότι οι τραγείς
λόγοι είχαν συμπίσει την καρδίαν τής
και ό συμπαθητικός τόνος μεθ' ου αι
όλιγα αυται λέξεις είχαν ρηθή εις αυ-
τήν, την άνεκούφιζε.

«Τί έχεις, κορίτσι μου;

— 'Ηθελα να δέσω ένα νήμα και
εγλίστρησα, δέν ειζεύρω πώς τό χέρι
μου έπιάσθη και μου έξουλίσθησαν δύο
δάκτυλα . . . μου φαίνεται.

— Πονεγς πολύ;

— Όχι τόσο πολύ.

— Τότε λοιπόν διατί κλαίεις;

— Γιατί σεΐς δέν με κάνετε άνω κάτω.
Ό Ταλουέλ ύψωσε τους ώμους.

«Εμπορείς να περιπατής; ήρώτησε
ό κ. Βουλφράν.

— Ό! μάλιστα, κύριε Βουλφράν!

— Γρήγορα πήγαινε σπίτι σας· ή
σου στείλωμεν τον ιατρον 'Ρυσόν.»

Αποτεινόμενος δε προς τον Ταλουέλ,
«Γράψε, είπε, προς τον ιατρον 'Ρυ-
σόν να πετάχθη άμέσως εις τής Φραγ-
κίσκας· να υπογραμμίσης την λέξιν
«άμέσως» και να προσθέσης «τραύμα
έπειγον.»

Επανελθών δε προς την Τριαντα-
φυλλιάν, είπε·

«Θέλεις να σε συνοδεύση κανείς;

— Σάς εύχαριστώ, κύριε Βουλφ-
ράν, έχω μία συντρόφισσά μου.

— Πήγαινε, κόρη μου, και είπέ εις
την μάμμην σου ότι θα πληρωθής.»

Τώρα ή Πετρίνα είχε διάθεσιν να
κλαύση· άλλ' υπό τό βλέμμα του Τα-
λουέλ άντέστη εις έαυτήν. Μόνον δε άφ'
ου διήλθον τας αύλας διά να έξέλθωσιν,
εφανέρωσε την συγκίνησιν τής.

«Είνε καλός ό κύριος Βουλφράν.

— Θα ήτανε πολύ, άν ήταν μόνος του,
άλλα με τον Λιγνόν δέν μπορεί· και
έπειτα δέν έχει καιρόν· έχει άλλες σκω-
τούρες 'ς τό κεφάλι του.

— Τέλος πάντων έφάνη καλός 'ς εμένα·
ή Τριανταφυλλία ανωρθώθη.

«'Α! εγώ, ξέρεις, του φέρνω 'ς το
νου του τό γιοιό του. Τό λοιπόν, καταλα-
βαίνεις, ή μητέρα μου ήτανε ομογάλα-
κτος αδελφή του κυρίου Έδμόντου.

— Τον συλλογίζεται τον υιόν του;

— Δέν συλλογίζεται άλλο πράγμα!
Εξήρχοντο εις τας θυρας ίνα ίδω-
σιν αυτας διερχομένας, προεκάλει ή
την κοινήν περιεργίαν τό αιματοβαρές
μαντήλιον τό περικαλύπτον την χείρα
τής Τριανταφυλλίας. Και φωναί δε τινες
ήρώτων·

«Έχτύπησες;

— Τα δάκτυλα.

— 'Α! δυστυχία.»

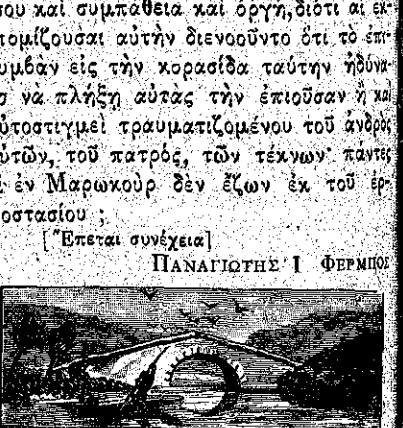
Ενωπήρχε δ' έν τή κραυγή ταύτη ή
Ίσου και συμπάθεια και όργη, διότι αι εκ-
στομιζούσαι αυτην διανοούοντο ότι τό έπι-
σμβαν εις την κορασίδα ταύτην ήδύνα-
το να πλήξη αυτας την έπισοΰσαν ή και
αυτοστιγμεί τραυματιζομένου του άνδρος
αυτων, του πατρός, των τέκνων· παντες
οί έν Μαρωκούρ δέν ζων έκ του έρ-
γοστασιού·

[Επεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΥ

— Ό, ναι, πολύ δύσκολη.
— 'Αλλ' εις τί ωφέλησε;
— Είς τίποτε.
Μόνον την χρήσιμον έργασίαν έπαι-
νούμεν, όχι την άχρηστον.

[Κατά τον διάσημον Ρώσον μυθογράφον
Κριλαφ.]



Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Παπαρούνα κοκκινίζει
και φαντάζ' όσο μπορεί.
Όποιος δέν τινε γνωρίζει
κάτι θαύμα την θαρρεί.

Μόλις λίγο άέρα πάρει
δέν χωρεί μεθ' ε τα σπαρτά.
Με περφησανο καμύρι
δ'ωθε κείθε χαιρετά.

Τό παιδάκι που την βλέπει
λέγει με συλλογισμό·
Νά τής άποδώσω πρέπει
τούτο τον χαιρετισμό.

Και αφού με κοντογνεύει
ας υπάγω πιό σημά·
Γνωριμία με γυρεύει —
Τέτοιο πράγμα με τιμά.

Μιά και δυό τινε σιμώνει —
την άπάτην έννοεί·
Την περφήνεια τής γυμνώνει
των άνέμων ή πνοή.

Κι' άπ' τό τόσο τό στολιδι,
τό καμύρι τό πολύ,
βρίσκει μόνο ένα σκουπίδι
με μιάν άδεια κεφαλή!

Σάν τίν παπαρούνα 'μοιάζουν
τά περφησана παιδιά
που ζητούν να τα θαυμάζουν
δίχως γινώσι και καρδιά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΚΗΝΟΣ
[Έξ ανεκδότου συλλογής.]

Ο ΦΙΛΟΠΟΝΟΣ ΠΙΘΚΟΣ

Είς χωρικός έσηκάνετο πρωί πρωί
και επήγαινε εις τον άγρόν του· ώργω-
νεν αυτόν με τό άροτρόν του, ό ιδρώς
έτρεχεν από τό μέτωπόν του και έσταζεν
εις τό έδαφος.

Είς πίθηκος έξήλευσε· ήκουε να έπαι-
νούν τον χωρικών διά την φιλοπονίαν του,
και απέφασκε να τον μιμηθή. Εύρεν ογ-
κώδη κορμόν δένδρου, τον σύρει άπ' έδω,
τον κυλεί άπ' εκεί, τον κινεί και τον
στρέφει, και τόσοں κοπιάζει ώστε ό ιδρώς
τρέχει ποτάμι από τό σώμα του.

Αλλ' ή έλπίς του δέν έπραγματο-
ποίηθη· κανείς δέν τον επαινεί.

— Δύσκαλη ήτο ή έργασία σου, κουμ-
πάρε;

— Ό, ναι, πολύ δύσκολη.

— Αλλ' εις τί ωφέλησε;

— Είς τίποτε.
Μόνον την χρήσιμον έργασίαν επαι-
νούμεν, όχι την άχρηστον.

[Κατά τον διάσημον Ρώσον μυθογράφον
Κριλαφ.]

ΕΛΕΝΗ

— Λυπούμεθα πολύ, δεσποινίς, άλλα
παίζομεν μόνον με πρόσωπα τής κοινω-
νικής μας τάξεως.

Αφ' ου έδωκε την αυθάδη ταύτην
άπάντησιν και την έτόνισε μάλιστα δι'
έλαφράς κλίσεως τής κεφαλής, κόρη δε-
καείτις έπλησίασε τας φίλας τής, άφήσασα
τό κοράσιον τό όπισον έξήγησε να παί-
ξουν μαζί κατακόκκινον έκ τής έντροπής
και περιλυπον.

— Το κάτιμένο! είπε μία φίλη τής
υπερψηφόνου· είνε χαριτωμένο έν τούτοις.
— Βέβαια· και πολύ καλό κορίτσι,
άλλ' ό πατέρας τής είνε υπάλληλος

του θείου μου· πρέπει να κρατούμεν την
θέσιν μας. Αν ό Μπλακ έτρεχε με τα
σκυλιά του δρόμου, θα γυρνούσε 'ς τό
σπήτι καταλασπωμένος. Δέν είν' έτσι,
Μπλακ·

Ό κύων τής Νέας Γής, εις τον όπισον
άπέτεινε ή κόρη τον λόγον, έλεξε την
χείρα τής κυρίας του, επιδοκίμαζων βε-
βαίως την ώραίαν αυτην κορμοίωσιν.

Η μικρά υπερψηφόνου ή οποία εκρά-
τει τόσοں την θέσιν τής δέν ήτο
έν τούτοις από έπίσημόν τινα και ένδο-
ξον οικογένειαν, και ώνωμάζετο απλώς
Έλενη Καραφά· άλλ' ήτο ανεψία του
όμωνόμου παμπλούτου τραπεζίτου και
μοναδική κληρονόμος του.

Ητο εύρησάτη και είχαν αγαθήν
καρδίαν· άλλ' ή προς αυτην αδυναμία
του θείου της και αι υπερβολικαι κολα-
κείαι των ύπηρετών, ένεβάλον εις αυτην
υπέμετρον άλαζονείαν, ήτις κατέστρεφεν
όλα τα προτερήματά τής.

Ητο δε και πολύ κουφή και χαρίε-
σα· και ό θεός τής υπερψηφάουετο δι'
αυτην ότε την συνάδευεν εις τον περίπα-
τον μετ' ου ώραιου μεγαλοσώμου κυνός.

Ό Ανδρέας Καραφάς, όστις ήρχισε
τό σταδίον του ως απλόως υπάλληλος
του τραπεζιτικού καταστήματος, του όποι-
ου τώρα ήτο διευθυντής, ήτο απλούστατος
εις τας όρέξεις του, παρα την κολα-
σιαίαν περιουσίαν του, άλλα διά την ανε-
ψίαν του έδαπάνη άφθόνως και την ανε-
τρεφεν επιμελώς, και την έστολίζε.

Μετ' ό τέλος του κριέετ τα κο-
ράσια άπεχωρίζθησαν, άλλ' έξαρνα ό
Μπλακ άφησας την κυρίαν του έτρεξε
προς παιδιον τι πτωχικώς ένδεδυμένον,
και ήρχισε να πηδά φαιδρώς περίξ αυτού.

— Μπα! τί του ήλθε; είπεν ή Έ-
λένη έκπληκτος. Έδω, Μπλακ!

— Ό κύων επανήλθεν, άλλ' απήλθε
και πάλιν προς τό παιδιον θωπεύων αυ-
τό φιλικώς· τό δε παιδιον άπεκρίνετο εις
τας φιλικάς εκείνας εκδηλώσεις θωπεύον
τό πυκνόν τρίχωμα του κυνός τής Νέας
Γής.

— Τον γνωρίζει, φαίνεται, είπεν έν
των κορασίων.

— Πώς είνε δυνατόν! ό Μπλακ δέν
με αποχωρίζεται ποτέ.

— Τότε λοιπόν θα είπη πως αυτό τό
παιδι είνε σχετικό σας.

— 'Α! μπα· εγώ δέν τους γνωρίζω
αυτής τής τάξεως τους ανθρώπους, άπε-
κρίθη περιφρονητικώς ή ανεψία του τρα-
πεζίτου.

Τό παιδιον, τό όποιον πρεσβύχρει κρα-
τούν εις την χείρα τό κασκέτο του, ήκου-
σεν αγαμψιόβως τους λόγους τούτους,
διότι έστάθη κατακόκκινον, και είπον εις
τον κύνα ν' απομακρυνθή έβυθίσθη εις
σύνδετρον μέρος έν φ' ή Έλένη εκρά-
τει τον Μπλακ από του περιδεραιού.

Μετ' όλίγον, έν φ' ανεβαινε μετ' τής
διδασκαλίσσης εις τον δίφρον, όστις τας
έπερίμενεν όλίγον παρέκει, ένόμισεν
ότι ήκουσε φωνήν ψιθυρίζουσαν εις τό
ους τής·

— Λενιώ!

Εστράφη έν σπουδή, άλλα δέν είδε
τίποτε· ή διδασκάλισσα δέν ήκουσε τον
ψιθυρισμόν. Μόνος ό Μπλακ εγαύγριζε
θέλων να πηδήσει έκ τής άμάξης.

Η Έλένη δέν είπε τίποτε· άλλ'
όλην την ήμέραν ήτο λυπημένη και με-
λαγχολική, και την νύκτα είδε παραδο-
ξον όνειρον.

Επανείδεν έαυτήν όπως ήτο πρό
πέντε ετών, ότε δέν ήτο ακόμη δεσποί-
νις Καραφά, άλλ' απλώς Λενιώ.

Παρηκολούθει κλαίουσα τό φέρετρον
τής μητρός τής, ήτις συνάδευεν εις
τον τάφον τον σύζυγόν τής άποθανόντα
κατά την πυρκαϊάν του κτήματός του.

Ότε ή τελευταία πτυαρία του χώ-
ματος έρρίφθη επί του πενιχρού φέρε-
τρου, τό κοράσιον, μόνον επί του κό-
σμου, άνευ ασύλου, έμεινε γουυπετής
επί του πρασίνου χορτου, ψιθυρίζον χα-
μηλοφώνως·

— Μητέρα μου, μητέρα!

— Ελα μαζί μας, Λενιώ, τή είπε
τότε γλυκεία φωνή. Θα σ' έχωμε 'ς τή
θέσι τής Γιαννούλας μας, που είνε τώ-
ρα 'ς τον Παράδεισο, και θα είσαι αδελ-
φή του Πολυχρόνη μας.

Η ούτω όμιλούσα ήτο ή σύζυγος του
Αλτάνη, όστις είχαν αξιόλογον κτήμα
κατά τα μέρη εκείνα.

— Εγώ θα είμαι πατέρας σου εις τό
έξής, είπεν ό Αλτάνης.

— Κ' εγώ θα σ' αγαπώ πολύ, είπεν
ό Πολυχρόνης.

Ανευ περισσοτέρων διατυπώσεων συν-
ετέλεσθη ή υιοθέτησις, ή δε Λενιώ έγ-
κατεστάθη εις τό κτήμα και έξη ως να
ήτο και αυτη τέκνον των δύο συζύγων
Αλτάνη.

Είς καλλιτέρας χείρας δέν ήτο δυνα-
τόν να πέση ή μικρά όρφανή· οι προ-
στάται τής ήσαν έξαίρετοι άνθρωποι.

Ό Πολυχρόνης ήγάπα έξ όλης ψυ-

χής την αδελφούλαν του και εξεπλήρου προθύμως τας θελήσεις της.

Φαντάζεσθε λοιπόν την λύπην του ότε μετά έξ μήνας ήλθεν εις τό κτήμα του 'Αλτάνη κύριος τις μέγας του 'Ιερέως ζητών την Λενιώ έκ μέρους του 'θείου της, του αδελφου του πατρός της, όστις διέμενεν εν 'Αλεξανδρεία.

Οι δύο αδελφοί, από είκοσαετίας αποχωρισθέντες, είχαν ελαχίστας σχέσεις, ήρχοντο δε ν' ανταλλάσσωσιν έκαστον έτος βραχυτάτας έπιστολάς: «Πώς είσαι; Χρειάζεσαι τίποτε να σε βοηθήσω;» έκ μέρους του τραπεζίτου και «Εύχαριστώ ή γη και τά χέρια μου δουλεύουν καλά» έκ μέρους του κτηματίου.

— Καλά, έλεγε κατά νουν, ό τραπεζίτης και δεν ανησυχεί πλέον.

Τό έτος όμως έκείνο δεν έλαβεν απάντησιν, πληροφορηθείς δε τον θάνατον του αδελφου του έγραψεν εις τον εν 'Αθήναις ανταποκριτήν του να φροντίση να τω αποστείλη άμεσα την ανεψιάν του 'εμελλε δε να ανταμείψη και τους φροντίσαντες έως τότε περι αυτής.

Ο 'Αλτάνης και ή σύζυγός του άκούσαντες ταύτα προσείδον άλλήλους μετ' αφάτου λύπης. Ουδέποτε είχαν φαντασθή ότι ήτο δυνατόν να στερηθώσι την θετήν των θυγατέρα.

— 'Αφ' ου είνε δια τό καλόν τής μικράς, δεν είμπορούμεν να κάμωμεν άλλοιώς, είπεν ό 'Αλτάνης. 'Ανταμοιβή όμως δεν παίρνομε: 'Ημείς δεν επήραμε τό κορίτσι από συμφέρον.

— Όπως θέλετε, είπεν ό αντιπρόσωπος του τραπεζίτου.

— Και πότε θα μας την πάρετε; είπεν ή σύζυγός του κτηματίου έναγκαλιζομένη μετά δακρύων τό κοράσιον.

— Τώρα άμέσως, τό άτύχησιον δια την 'Αλεξανδρείαν αναχωρεί μεθαύριον μόλις προσθάνομεν.

— 'Αχ! Θεέ μου, τόσο γρήγορα! 'Απελπισία κατέχε πάντα: ή Λενιώ εξέβαλλεν ισχυράς κραυγάς:

— Δεν θέλω να πάγω θέλω να μείνω με τον Πολυχρόνη! ανέκραξε κρατουμένη από των επίπλων πάση δυνάμει.

— 'Ακουσε, Λενιώ, είπεν ό μικρός Πολυχρόνης: άκουσε τί διατάσεις ό θεός σου. 'Εγώ αν μεγαλώσω, θα έλθω να σ' εύρω εις την 'Αλεξανδρείαν.

Καθ' ήν στιγμήν τό κοράσιον ανέβαινεν εις την άμαξαν, νεαρός κύων προσέδραμε και εκκίρτα περι την Λενιώ.

— Μαύρε μου, καλέ μου Μαύρε! έλεγε τό κοράσιον ασπαζόμενον αυτόν ώ, αφήστε με να τον πάρω μαζί μου.

— 'Ας είνε: πόσα κάμνει; ήρώτησεν ό αντιπρόσωπος του τραπεζίτου.

— Τίποτε, κύριε! τον δίδομε εύχαριστως εις την αγαπημένη μικρούλα μας.

— Πάρ' τον, Λενιώ, είπε και ό περίλυπος Πολυχρόνης: σε γνωρίζει όσο

κ' έμένα και θα σου ένθυμίζη τό κτήμα.

Ματά δύο ήμέρας, ό Μαύρος έπλεεν εις 'Αλεξανδρείαν μετά τής μικράς του κυρίας, και οι δύο όμοίως μετά τινά έτη επανήλθον δια τής αυτής οδου εις 'Αθήνας όπου ήλθε και εκκατεστάθη όριστικώς, ό πάμπλουτος τραπεζίτης.

Ο Μαύρος μετωνομάσθη επί τό άριστοκρατικότερον άγγλιστί Μπλακ, ή Λενιώ έγινε δεσποινίς 'Ελένη, έλησμόνησε δε παντελώς και τό κτήμα και τους φίλους των δυστυχών της ήμερών.

Είς τό όνειρόν της δε ή κόρη επανέβλεπε τον μεγαλόσωμον κύνα θωπεύοντα παιδίον τι όμοιάζον προς τον Πολυχρόνην.

— 'Εγώ έχω μνημονικό, εφαινετο ως να τη έλεγεν ό κύων: δεν όμοιάζω σε.

— Δεν έχεις διάθεσι σήμερα, 'Ελένη.

— 'Εκοιμήθηκα άσχημα, καλή μου φίλη, έχω κεφαλαλγίαν...

Η δεσποινίς Καραφα και φίλοι τινές αυτής εγευματίζον εις τον κήπον υπό την επίβλεψιν τής παιδαγωγού.

Ο Μπλακ περιεφέρετο περίε τής τραπέζης, λαμβάνων γλύκισμα παρά τής μιάς, ή τεμάχιον ζακχαρώς παρ' άλλής, έτρωγε δε ταύτα άταράχως ως κύων συνειθισμένος εις τοιαύτας απολαύσεις.

'Εξάφν άνώρθωσε την κεφαλήν, και ώρμησε προς τό κιγλιδίωμα κινών την ούραν και γαυγίζων με έκφρασιν χαράς.

— Τι έχει ό Μπλακ;

Η 'Ελένη χωρίς ν' απάντησιν ανηγέρθη, τό δε βλέμμα της προσήλώθη μετά προσοχής προς την δειροστοχιάν.

— Πολυχρόνη! ανέκραξε.

'Ενεγνώρισεν ότι ό έφηβος τον όποιον ό Μπλακ υπεδέχετο μετά τούσης χαράς ήτο έκείνος τον όποιον συνήτησε χθές, ήτο ό συντροφος των παιδικών της χρόνων.

'Ετρεξε προς αυτόν και τον ένγηκάλισθη, άδιαφορούσα δια τας επίφωνήσεις τής παιδαγωγού και τους συγκαταουμένους γέλωτας των συντρόφων της.

— Πολυχρόνη μου, καλέ μου Πολυχρόνη, άχ! πόσον εύχαριστημένη είμαι πού σε βλέπω.

— Λενιώ... δεσποινίς... έψέλιξεν ό δυστυχής Πολυχρόνης τεταραγμένος.

— Ο πατέρας, ή μητέρα, τί γίνονται;

Ο Πολυχρόνης εκυψε την κεφαλήν.

Η συμφορά είχε πλήρη και αυτόν όπως άλλοτε την Λενιώ. Δύο τρία έτη αφορίας κατέστρεφαν τό πλείστον τής περιουσίας των: έπειτα επήλθον ασθένεια και οι δύο γονείς του απέθανον ήτο όρφανός.

Κατά συμβουλήν του αγαθού 'Ιερέως τής κωμοπόλεως, ήλθεν εις 'Αθήνας, όπως εύρη θέσιν τινά, έφερε δε και συστατικήν

έπιστολήν αυτού προς τον κ. Καραφα.

'Αλλα ουδέ να σκεφθή καν ν' αποταθή εις τόσον ισχυρόν πρόσωπον έτόλμα τό δυστυχές παιδίον. Πολύ περισσότερον εις την μικράν του φίλην έλπίζον ήλθεν εις τό μέγαρον του τραπεζίτου και ήρώτησε μετ' αφελείας:

— 'Εδώ κατοικεί ή δεσποινίς Λενιώ; Τον ένεπαίξαν έκείνοι τους όποιους ήρώτησε και απήλθε περίλυπος: άλλ' άπεφάνισε πριν επιστρέψη εις την πατρίδα να επανίδη μίαν φοράν άκόμη την άλλοτε θετήν αδελφήν του.

— 'Εφάνηκα άχάριστη και άκατάδεκτη, Πολυχρόνη μου: σε παρακαλώ να με συγχωρήσης, είπεν ή 'Ελένη μετ' ειλικρινούς λύπης: θα σε παρουσιάσω, εγώ μόνη μου εις τον θεόν μου.

Η 'Ελένη οδηγήσασα τον Πολυχρόνην δια μέσου των πολυτελεστάτων δωματίων του τραπεζίτου έφερεν αυτόν εις τό γραφετόν του.

— Σύ, είσαι μικρούλα, τί θέλεις; ποίον φέρεις μαζί σου;

Η κόρη συγκεκινημένη άκόμη διηγήθη εις τον θεόν της την ιστορίαν του Πολυχρόνη, μεμφομένη τον έαυτόν της διότι τον έλησμόνησε.

— Ω! αυτό τό σφάλμα είνε όλίγον και ιδιόν μου, έπρεπε να συλλογισθώ περισσότερον έκείνους, οι όποιοι εφάνισαν τόσον καλοί δια σε. 'Αλλ' ό,τι έγινε έγινε: άς ίδωμεν τώρα τί είμπορώ να κάμω δι' αυτό τό παιδί.

Ο κ. Καραφας εζήτησε τον Πολυχρόνην δια να πληροφορηθή τί εΐζηυρεν, εις τί ήτο ικανός.

Ο Πολυχρόνης άπεκρίθη μετά συστολής μεν αλλά άνευ ταραχής, ένφ ή 'Ελένη στηριζομένη εις τό ανάκλιτρον του θείου της, τον ένεθάρρυνε δια μειδιάματος.

Ο Πολυχρόνης είνε τώρα ό πρώτος υπάλληλος του κ. Καραφα, ή δε 'Ελένη δεν έχει πλέον την άλλοτε περιρρανησίαν της προς ένα υπάλληλον του θείου της, διότι αναγγέλλεται ό προσεχής γάμος αυτής μετά του Πολυχρόνη.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1. Ευπνά παιδιά προσέχουνε τά λόγια που λαλούνε σωστά να τα μετρούνε. Κι' αν τίποτε δεν έχουνε, τής προκοπής να πούνε, καλύτερα σιωπούνε.

2. Πράγματα που δεν ταιριάζει να τα κάμη τό παιδί, μητε με τον νου τα βάζει μητε στέκει να τα ιδή.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Έξ άνεκδότης συλλογής]



ΕΙΣ ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Τι είνε αυτός ό θόρυβος και αι φωναι που άκούονται εις τό λιβάδι;

Τα τρία εξαδέλφια παίζουν.

Με την σειράν γίνονται τά δύο παιδια άλογα και τό ένα άμαξάς. Και τρέχουν, με φωνές και με γέλια. Τα άλογα μαζί και τά δύο έχουν τέσσαρα πόδια και όμως σύρουν μιά χαρά τ' άμαξάκι.

Τώρα άλογα είνε ό Μελέτης και ή 'Ανθούλα και άμαξάς ό 'Αντώνης.

— Τόπο! να περάσχη τ' άμαξί.

Από την πολλή τή γρηγοράδα, τό άμαξί έγύρισε και θα τον πετάξη χάμου τον 'Αντώνη. Μα αυτός δεν έτρώμαξε, ιδέτε τον, χαμογελά, ζεύρει πως κι' αν πέση δεν θα κτυπήση εις πέτρας, θα πέση επάνω

εις τό πράσινον χορτάρι που είνε μαλακό σαν βελούδο.

Ίστερ' από λίγο τό ένα άλογο θα πάγη να καθήση μέσα 'ς τό άμαξί, και ό άμαξάς θα πάγη εμπρός. Και θα τρέχουν πάλι με ζωηρότητα, με φωνές και με γέλια.

Μ' αυτόν τον τρόπον παίζουν τά τρία αγαπημένα εξαδέλφια εις τό λιβάδι, κάτω από τή δροσερή σκιά ενός μεγάλου δένδρου. Τό άεράκι φυσά και σείει τά φύλλα του δένδρου και τά πουλιά κελαδούν, ώσαν να λέγουν με τό κελαδημά τους εις τά παιδια.

— Τρέχετε, παίζετε, παιδια! είσθε καλά και επιμελή παιδια! με τό δικαίο σας παίζετε και τρέχετε χαρούμενα!

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 150]

Ὁ Γιάννακας, ὅστις παρέστη εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, ἔτριβε τὰς χεῖράς του ἐξ εὐχαριστήσεως. Ἐξαφνα τὸ μέγα φρολόγιον παρακειμένης τινὸς ἐκκλησίας ἐκτύπησε τρίς. Ὁ Γιάννακας ἀνηγέρθη βιαίως. — Τρεῖς ἡ ὦρα! ἀνέκραξεν ἀποτόμως ἐμπρός, δουλειά!

Οἱ μικροὶ καπνοδοχοκαθαριστῆς ἀνεπήδησαν καὶ ἔλαβον εἰς χεῖράς τὸ κυρτὸν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, τὸ ὅποσον ἔφερον εἰς τὴν ὄσφυν των.

Ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα τοὺς ἐμιμήθησαν.

Τότε ἤρχισε τὸ μάθημα τοῦ καθαρισμοῦ.

Τὸ μεγαλύτερον τῶν παιδίων ἐξέβαλε τὰ χονδροειδῆ ὑποδῆμάτα του, κατεβίβασε κάτω τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν σκουφὸν του διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀσβόλην νὰ εἰσελθῇ εἰς αὐτὴν καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ στόμιον τῆς καπνοδόχης, ὅπου τὸ πῦρ εἶχε σβεσθῆ πρὸ ἰκανῆς ἤδη ὥρας. Τὸ παιδίον εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐστίαν, ὃ δὲ Γιάννακας λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκύλας του, τὸ ἀνεσηκώσεν ὥστε ἐξηφανίσθη κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς τῆς καπνοδόχης.

— Ἐπίστυχα! εἶπε τὸ παιδίον ἀρπάσαν τὴν πρώτην ἀρπάγην, ἐκ τῶν ἐμπειρημένων ἐντὸς τῆς καπνοδόχης ὅπως βοηθῶσι τοὺς καπνοδοχοκαθαριστὰς εἰς τὴν ἀναρρίχσιν των· ἔπειτα δὲ ἀνυψωθὲν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐξηφανίσθη ἐντελῶς.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ ἦχος τοῦ ζύστρου ζύνοτος τοῦς τοίχους τῆς καπνοδόχης, ἀσβόλη δὲ πολλὴ κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς τέφρας.

Τέλος ἐπανεφάνησαν οἱ πόδες, ἔπειτα αἱ κνήμαι, ἔπειτα ὅλον τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ, ὃ δὲ Γιάννακας σῦρας αὐτόν τον ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

Ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα προσέβλεπον μετ' ἐκπλήξεως τὸ καταμαυρισμένον ἐκεῖνο πρόσωπον.

Ἄλλ' ἡ προσήλωσις των δὲν διήρκασε πολὺ.

— Ἡ σειρά σου τώρα! ἀνέκραξεν ὁ Γιάννακας, δεικνύων τὸν Ἐλευθέρην. Βίδες πῶς καθαρίζουν· νὰ μάθῃς τὸ ἴδιο καὶ σὺ τώρα.

Ὁ Ἐλευθέρης ἀνερριχθῆ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἠκούσθησαν ξυσμοὶ ἄνισοι, ἔπειτα ἠκούσθη θόρυβος πτώσεως καὶ εἰς τὸ στόμιον τῆς καπνοδόχης ἐφάνησαν ἔξαφνα αἱ κνήμαι.

Ὁ Γιάννακας τον ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκύλην του καὶ τον ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου· ἄλλ' εἰς ποίαν κατὰστασιν!

Τὸ ῥοδόχρουν πρόσωπόν του εἶχε γίνῃ κατάμαυρον ὡς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ τηγανίου. Αἱ χεῖρές του, αἰτίνας εἶχον ὁμοίως μαυρίσῃ, εἶχον ἐκδαρῆ τὰ ἐνδύματά του ἀπέπνεον ὁσμήν καπνιαῖα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπροξένον εἰς αὐτὸν πολὺν πόνον.

Ἐντούτοις ἐφαίνετο ἔχων θάρρος, καὶ εἶπεν ὅτι τὴν προσεχῆ φอรὰν θὰ ἐκτελέσῃ καλλίτερα τὸ ἔργον του.

Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Μυάνας. Ἡ μικρὰ μαύρη κατὰ τὴν εὐκαμψίαν καὶ εὐκινήσιαν ἠδύνατο ν' ἀμιλληθῆ, πρὸς τοὺς πιθήκους τῶν δασῶν τῆς γενεθλίου αὐτῆς χώρας.

Ἡ εἰσοδὸς τῆς εἰς τὴν καπνοδόχην ἐξετελέσθη μετ' ἄκρας εὐχερείας, κινήσασα τὸν θαυμασμόν των μικρῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν ὅτε δὲ ἡ κορασίς ἀνεφάνη, τὸ μαῦρον πρόσωπόν της ἠκτινοβόλει ἐξ εὐχαριστήσεως.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα, κατὰ βάθος γνωρίζοντες πλέον τὴν τέχνην των, μετέβαινον ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Γιάννακα νὰ καθαρίζωσι τὰς καπνοδόχας τῶν πλουσίων συναικιδῶν.

Ἄλλα μὴν δὲν παρήλθεν ἀπὸ τῆς γνωριμίας των μετὰ τοῦ Γιάννακα καὶ ἀπροσδόκητον γεγονός ἐπῆλθε τὸ ὅποσον μετέβαλεν ὀλοσχερῶς τὴν κατὰστασιν των δύο φίλων μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ ψυχὸς ἦτο δριμύτατον τὸ ἔτος ἐκεῖνο· οἱ ποταμοὶ κατεβίβαζον ὄγκους πάγου· αἱ κρήναι μετεβλήθησαν εἰς βράχους κρυσταλλίνοις, ποικίλους καὶ παραδόξων μορφῶν.

Κατὰ τὸ σφοδρὸν ἐκεῖνο ψυχὸς δύο δυστυχῆ ὄντα, φεροῦντα ἐνδυμασίαν καπνοδοχοκαθαριστῶν συνεσφίγγοντο τρέμοντα πρὸς ἄλληλα διὰ νὰ θερμανθῶσιν. Οἱ ὀδόντες των συνεκρούοντο, τὰ δὲ χεῖλη των ἦσαν πελιδνά.

— Ἐκαθαρίζομεν ἕως τώρα ὁ καθένας μας ἀπὸ ἐξῆντα καπνοδόχας, εἶπεν ὁ μικρότερος καπνοδοχοκαθαριστῆς.

— Μία δεκάρα ἡ καθεμία, κἀμνεὶ ἐξῆντα δεκάρες καὶ ἐξῆντα ἡ δικῆς σου ἑκατὸν εἴκοσι δεκάρες· αὐτὴς πρέπει νὰ τὰς προσθέσωμε εἰς τὰ ἐξῆντα τέσσαρα φράγκα καὶ τὰ ὀγδοῆντα λεπτά που ἐδώκαίμε εἰς τὸν Γιάννακα.

— Αὐξάνουν τὰ κεφάλαιά μας, εἶπεν ἡ Μυάνα· ἀλλὰ θὰ ἔχωμε πάντα δουλιὰ; θὰ μας ἐγγίμαξί του ὁ Γιάννακας;

— Ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν εἰξεύρομε νὰ ζητιανεύωμε.

— Τί πταίωμε ἡμεῖς, ἀφ' οὗ οἱ διαβάται φοβοῦνται τὸ κρῦο καὶ δὲν σταματοῦν νὰ βγάλουν τὸ πορτοφόλλι;

— Αὐτὰ δὲν τὰ κέρνει τ' ἀφεντικὸ πρέπει νὰ του πάμε καί τι.

Καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἰδόντα δύο κυρίους φεροῦντας γονυτῶν ἐνδύματα ἀπεχωρί-

σθησαν ταχέως καὶ ἔτειναν πρὸς αὐτοὺς τὰς χεῖρας.

— Ἐλεημοσύνη κάμει, καλὲ μου κύριε. Ἄλλ' ὁ Ἐλευθέρης δὲν εἰξεύρει νὰ ἐπαιτῆ διὰ τοῦτο ἀντὶ ἐλεημοσύνης ἔλαβε σφοδρὰν ἐπιπλήξιν, ἐν ᾧ ἡ Μυάνα ἐπέστρεφε κρατούσα θριαμβευτικῶς λευκὸν νόμισμα.

— Ἐνα φράγκο! ἀνέκραξε. — Καὶ ἐγὼ τίποτε! εἶπε περιλύπως ὁ Ἐλευθέρης.

— Δὲν ἔχεις τύχην, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἐγὼ ἔχω καὶ διὰ τοὺς δύο μας.

Τὸ φράγκον ἐκεῖνο ἐμελλε νὰ προστεθῇ εἰς τὴν περιουσίαν των· τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν εὐτυχῆ, διότι ἡ ἀγνοία τῆς φριθητικῆς δὲν ἀφίενε εἰς αὐτὰ νὰ ἐγνωσῶσι πόσον μακρὰν τοῦ οὐραίου των ἦσαν.

— Εὐερεῖς τί σκέπτομαι; εἶπεν ὁ Ἐλευθέρης.

— Τί πράγμα; εἶπεν ἡ Μυάνα. — Νὰ, ἀφ' οὗ ἡ τύχη σου τρέχει ἀπόψε, πρέπει νὰ κάνωμε καί νὰ ἡμερώσωμε τ' ἀφεντικὸ, ἀφ' οὗ ἡμεῖς δὲν θέλωμε νὰ κλέπτομε ὅπως τὰλλα παιδιά...

— Τί νὰ κάμωμε λοιπόν;

— Νὰ πάρωμε εἴκοσι λεπτά ἀπὸ τὸ φράγκο μας καὶ νὰ τοῦ ἀγοράσωμε μία μπριζόλα· ἔσφιγξαι πῶς τ' ἀφεντικὸ τίς ἀγαπᾷ πολὺ· τότε θὰ εἶνε καλὸς καὶ μας καὶ θὰ φροντίζῃ νὰ πληθύνῃ τὰ λεπτά πού του δίνομε.

— Καλὰ λέγεις, ἀπεκρίθη ἡ Μυάνα, καὶ εἰσῆλθον εἰς ἓν κρεοπωλεῖον.

— Τί θέλετε; τοὺς ἠρώτησεν εὐσαρκὸς γυνή.

— Μία μπριζόλα, εἶπεν ἡ Μυάνα.

Ὁ δὲ Ἐλευθέρης ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του εἴκοσι λεπτά, τὰ ἐθηκεν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου.

— Διὰ τὸν ἐαυτὸ σας τὴν θέλετε τὴν ὠραία αὐτὴ μπριζόλα; ἠρώτησεν ἡ γυνή. Σὰν παραξένο μοῦ φαίνεται νὰ τρέφεθε μετ' ἀφεντικῶδες.

— Ὅχι, τὴν θέλωμε διὰ τ' ἀφεντικὸν μας.

— Ἄν πληρώνη ἐκεῖνος, πρέπει νὰ το ξέρω.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Μυάνα, ἡμεῖς πληρώνομε, γιατί θέλωμε νὰ τον εὐχαριστήσωμε.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, σὰς τὴν χαρίζω.

Τείνασα δὲ πρὸς τὸν Ἐλευθέρην τὰ εἴκοσι λεπτά, προσέθηκε·

— Πάρε τὰ λεπτά σου.

Τὰ δύο παιδιὰ εὐχαριστήσαντα θερμῶς τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα ἐξῆλθον κρατοῦντα τὸ κρέας τετυλιγμένον ἐντὸς κιντρίνου χαρτίου.

Σπεύδοντα δὲ τὸ βῆμα διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κατοικίαν των.

[Ἐπεται συνέχεια] ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΥΤΡΟΠΟΣ

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

Οὗτος ἔφαγε κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ἐξηπλόγη εἰς τὴν κλίνην, ἦτις ἦτο τόσο μαλακῆ, ὥστε ἐθυβίζετο κανεὶς, ὅπως εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης καὶ δὲν ἐβράδυεν ν' ἀποκοιμηθῆ.

Ὅτε τὴν ἐπαύριον ἐξύπνησεν ἦτο ἄργα καὶ ὁ ἥλιος ἔφθανε μέχρι τῆς κλίνης, φωτίζων τὰ παράδοξα πρόσωπα, τὰ ὅποια ἦσαν κεντημένα εἰς τὰ παραπέτασμα. Ὁ Μιχαλιὸς ἐτανύετο καὶ δὲν ἐσπευδε νὰ ἐγερθῆ.

Ἐξαφνα κατ' ἐκινήθη ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆς κλίνης, μέγας δὲ κυανοῦς ψιττακὸς κατέβη ἀπὸ τὰ παραπέτασμα, ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης καὶ χαρρετίσας τρίς ἐπισήμως εἶπε·

— Σὰς εὐχομαι εὐσεβάστως καλὴν ἡμέραν, καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας ἀναγγείλω ἐκ μέρους τοῦ αὐθέντου καὶ κυρίου μου τοῦ μεγάλου μάγου Φουριμπούνδου, ὅτι περιμένει τὸν κύριον Μιχαλιὸν εἰς τὴν ἀστρονομικὴν αἴθουσαν.

Ὁ Μιχαλιὸς ἐπήδησεν εὐθὺς ἐκ τῆς κλίνης, ἀντὶ δὲ τῆς ἐνδυμασίας, τὴν ὅποιον εἶχε γῆδες, εὔρε μεγαλοπρεπῆ στολήν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφόρεσεν αὐτὴν καὶ ἔθηκε εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κυανοῦ ἀργυροκεντημένον κάλυμμα, μόλις ἐγνώρισεν ἐαυτόν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐκρέμασεν εἰς τὴν ζώνην τὴν σπάθην του, ἠκολούθησε τὸν ψιττακόν, ὅστις ἐπέτα πρὸ αὐτοῦ.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐπανεῖδε τὰς ἐπὶ τοῦ δένδρου μικρὰς κεφαλὰς· ὅσαι ἦσαν πρὸς αὐτὸν ἐστραμμέναι καὶ τον παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως. Ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δένδρου καὶ τον παρηκολούθησεν ἕως ὅτου ἐξηφανίσθη.

Ὁ γέρον μάγος ἐκάθητο ἐντὸς αἰθούσης, ἐν τῷ μέσῳ παντὸς εἶδους ὄργανων.

Ἐνώπιόν του, ἐπὶ τραπέζης ἐκ μαύρου λίθου μαρμάρου, ἔκειτο χρυσοῦ πινυκαῖς πλήρης σημεῖων ἀπαστραπτόντων καὶ παραδόξως περιπελεγμένων. Εἶπε καλὴν ἡμέραν εἰς τὸν Μιχαλιὸν διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Ἀφ' οὗ δὲ τον παρεκάλεσε νὰ καθίσῃ πλησίον του εἰς τὴν τραπέζαν, τῷ εἶπε·

— Χθὲς παρετήρησα ὅτι ἔχεις εἰς τὴν κατοχὴν σου τὸ περίφημον σπαθὶ τὸ ὅποσον λέγεται Βερινδοῦρ. Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ σπαθὶ πηγάζει εἰς ἐκεῖνοσ μόνον ποῦ ἔχουν νὰ κάμουν μεγάλα πράγματα, χθὲς τὴν νύκτα ἠρώτησα τὰ ἀστρά διὰ τὸ μέλλον σου· ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὴν χρυσὴν πινακίδα βλέπεις τὴν ἀπάντησιν των ἀστρον, ἀλλὰ πολλὰ πράγματα μένουσ ἀκόμη ἀόριστα καὶ συγκεχυμένα· βλέπω ὅτι θὰ ἀπελευθερώσῃς μίαν νέαν, ἀλλὰ μὲν ἄξιον κίνδυνον, τοῦ ὁποίου δὲν εἰμπορῶ νὰ εὔρω τὴν αἰτίαν. Ἡ βασιλοπούλα, ἡ ὅποια περιμένει σὲ διὰ νὰ

σωθῆ ἀπὸ τὰ μάγια, ὀνομάζεται Μοργάνη ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω εἰς ποῖον τόπον κατοικεῖ· θὰ μεταχειρισθῶ ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ το μάθω· θὰ ἐρωτήσω τὸν οὐραγόν· ἡ ὠρα εἶνε κατάλληλος.

Ὁ μάγος ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης χρυσοῦν καθέκλαν· ἔπειτα ἔσυρε τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, ὥστε ὁ ἥλιος πίπτων ἐπὶ τῆς καθέκλας νὰ τὴν περιβάλλῃ μετὰ μεγάλην λαμπρῆν.

Βυθίσας τότε τὰς χεῖράς του εἰς τὰς ἀκτίνας ταύτας, τὰς ἐκίνησε, τὰς συνέστρεψε ψιθυρίζων ἀκαταλήπτους λόγους· ἐπλησίαζε δὲ ὀλονεν περισσότερο εἰς τὴν καθέκλαν ἕως ὅτου τὸ φῶς γινόμενον πυκνότερον ἔγινε στερεόν καὶ ἔλαβε μορφήν.

Ἐπὶ τῆς καθέκλας ἐφάνη μικροσκοπικὸν ὄν· ἡ κόμη του εἶχε χρῶμα φλογός, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐλαμπον ὡς ἀστρά· ἐξ ὅλου δὲ τοῦ σώματός του ἐξεπέμποντο φλόγες· δὲν ἦτο δὲ τοῦτο παράδοξον, διότι τὸ μικροσκοπικὸν ἐκεῖνο ὄν παρίστανε τὸν ἥλιον· ὁ μάγος ἔλαβε τὴν μαγικὴν ράβδον του καὶ χαράξας εἰς τὸν ἀέρα διὰ τοῦ ἀδάμαντος φωτεινὸν κύκλον ἀνέκραξε·

— Ἀπάντησέ μου. Ποῦ εὐρίσκεται ἡ βασιλοπούλα Μοργάνη;

Ὁ ἥλιος ἔλαμψεν ἀκόμη περισσότερο καὶ ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς μελωδικῆς:

— Γνωρίζω ὅλας τὰς βασιλοπούλας, τὰς ὁποίας φωτίζουσι αἱ ἀκτίνες μου· εἶδα πολλὰς νὰ περιπατοῦν κοντὰ εἰς ποτάμια καὶ ν' ἀκούουν τὰς ἀηδονὰς· εἶδα ἄλλας ἐπάνω εἰς λευκὰ ἀλόγα. Γνωρίζω τὴν κόρην τοῦ αυτοκράτορος τῆς Κίνας που ἔχει μᾶτια ὡσάν ἀμύγδαλα καὶ πόδια μικροῦλακίκα· αἱ ἀκτίνες μου καίον τὰς κόρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰς κάμουν περισσότερο μαύρας ἀφ' ὅτι εἶνε· ἀλλὰ τὴν βασιλοπούλα Μοργάνην δὲν τὴν γνωρίζω.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Μάγος, αὐτὸ ἀρκεῖ.

Τὸ μικροσκοπικὸν ὄν, ὠχρίασε καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸν ἀέρα, ὡς μόνον ἔχνος ἀφίνον ὀπίσω του φωτεινὴν ἀκτὶνα ἐπὶ τῆς καθέκλας.

— Τὸ βράδυ θὰ ἐρωτήσωμε τὴν σελήνην· ἂν καὶ αὐτὴ δὲν εἰξεύρει τίποτε, δὲν θὰ εἰμπορέσωμε νὰ μάθωμεν πλέον τίποτε δὲν φθάνει παραπέρα τὴ τέχνην μου.

Ὅτε ἐνύκτωσεν ὁ μάγος ἔθεσεν ἀργυρᾶν καθέκλαν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀφήσας δὲ νὰ εἰσελθῇ τὸ ἀργυρόχρουν φῶς τῆς σελήνης ἔκαμεν ὅ τι καὶ τὴν πρωῖαν, ἕως ὅτου ἐπὶ τῆς καθέκλας ἐνεφανίσθη μικροσκοπικὴ γυνή· εἶχε στοργύλον καὶ ὄχρον τὸ πρόσωπον καὶ ἐφαίνετο φοροῦσα ἀργυροῦν στέμμα.

Ἀφ' οὗ ἐχάραξε τὸν φωτεινὸν κύκλον, ὁ μάγος ἐπανεῖλαβε τὴν ἐρώτησιν του·

— Εἰπέ μου ποῦ εὐρίσκεται ἡ βασιλοπούλα Μοργάνη.

Ἡ σελήνη ἀπεκρίθη, διὰ γλυκείας φωνῆς·

— Ἐν ᾧ ταξειδεύω τὴν νύκτα τριγύρω εἰς ὅλον τὸν κόσμον, βλέπω πολλά βασιλοπούλας· αἱ ἀκτίνες μου πολλὰ ὠρατὰ μέτωπα ἐχάιδευσαν εἰς τὰς μαλακάς κλίνας των, ἀλλὰ τὴν βασιλοπούλαν Μοργάνην δὲν τὴν γνωρίζω.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ μάγος, αὐτὸ φθάνει.

Ἡ σελήνη ὠχρίασε καὶ ἐξηφανίσθη ἀφήσασα ὀπισθὲν τῆς ἀργυρόχρουν ἀκτίναν.

Ὁ μάγος ἦναψε μέγαν χαλοῦν λαμπτήρα, τὸν ὅποσον ἐκρέμασεν ὑπεράνω τῆς τραπέζης.

— Δὲν ἔχω ἄλλο μέσον πλέον νὰ εὔρω ποῦ εἶνε ἡ βασιλοπούλα Μοργάνη, εἶπε καθίσας εἰς τὸ ἀνακλιντρον καὶ παρατηρῶν τὸν λαμπτήρα συλλογισμένος.

Μόλις εἶπε τὸ ὄνομα Μοργάνη καὶ ἡ φλόξ τοῦ λαμπτήρος ἐμεγάλωσε, ἐσπινθηροδόλησεν καὶ μικρὸν σῶμα ἀνεφάνη καθήμενον ἐπὶ τῆς ὀρθαλλίδος.

— Διατί δὲν ἐρωτᾷς καὶ τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος; ἠρώτησε.

— Καλὰ, σ' ἐρωτῶ· τί εἰξεύρεις λοιπόν; εἶπεν ὁ μάγος.

Τὸ φῶς ἔλαμψεν ἐκ νέου καὶ ἀπήνησεν:

— Τὴν εἶδα· εἰξεύρεις ὅτι ἡμεῖς αἱ φλόγες δὲν ἀποθνήσκομε ποτέ· ὅταν μία ἀπὸ ἡμᾶς σβεσθῇ εἰς ἓν μέρος, μία ἄλλη ἀνάπτει τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἰς ἄλλο. Εὐρισκόμην μετὰ πολλὰς ἄλλας ἀδελφάς μου εἰς ἓνα πολυέλαιον καὶ τὴν εἶδα.

Ἐπεριπατοῦσεν εἰς ἓνα κῆπον, πολὺ ὠραιότερον ἀπὸ ἐκεῖνοσ που ἐφώτισέ ποτε ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι, ὁ κῆπος αὐτὸς εἶνε μέσα εἰς μίαν μεγάλην, πολὺ μεγάλην αἴθουσαν καὶ τὰ ἀνήθη του εἶνε ἀσημέννια, μαλαματέγια καὶ διαμαντένια.

— Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ κῆπος; ἠρώτησεν ὁ μάγος.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰ λουτρά.
— Μαμά, θὰ κάμω λουτρὸ μετὰ τὰς κάλτσας μου, λέγει ὁ Μιμίκος.

— Διατί, παιδί μου;

— Νὰ, διότι ἡ Φανὴ ἄμα ἐβόηκε ἀπὸ τὴ θάλασσα, εἶπε ὅτι ἐκρύβωσεν τὰ πόδια της.

Οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι, ὁ Τάσος καὶ ὁ Νόνιος συνενώνησαν τὸ ἀπόγευμα ποῦ θὰ παίξουν νὰ μοιρασθοῦν μετὰ τῶν ὄχι δῶση εἰς τὸν καθένα ὁ πατέρας του.

Ὅταν συνηντήθησαν, ὁ Τάσος δίδει εἰς τὸν Νόνιον ἓν μῆλο.

Ὁ δὲ Νόνιος δίδει εἰς τὸν Τάσον ἓν ράπισμα λέγων·

— Πάρε τὸν ἓνα, ἐπειδὴ ὁ μπαμπᾶς μου ἔδωκε δύο μπάτσους που δὲν τον ἀφήσα νὰ κοιμηθῆ μετὰ τὰς τρέλλας μου.

[Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δουρειοῦ Ἰκκου]

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 20 'Ιουλίου ε. ε.

425. Συλλαβογράφοι.
Γράμμα είνε τὸ πρῶτον μου, τῆλο ἄνωμα.
Καὶ νῆσός τὸ σύνολον κεμένη ἐν Τουρκίᾳ.
Ἑστέλη ὑπὸ Θεοδοίου Θ. Ζωτοπούλου.

426. Λεξιγράφοι.
Αὐτὸ μέλη ζωῶν ἐάν συνδέσῃς
Πόλιν Τουρκίας θάποτελέσῃς.
Ἑστέλη ὑπὸ Τέκνου τῶν Δασῶν.

427. Στοιχειογράφοι.
Διόχῳ χ καὶ βάζω μ—
εἰς σφῶς εἰς τῆ στιγμή
τῆς Ἑλλάδος θά χαθῶ,
ἀβλητὴς θά γεννηθῶ.
Ἑστέλη ὑπὸ 'Ιωάννου Μ. Χρηστίδου.

428. Μωσαϊκόν.
Μαδρίτη, Σπάρτη, Ἄμφισσα καὶ αἱ κλειναὶ Ἀθῆναι
αἱ Θῆβαι καὶ ἡ Λάρισσα, αὐταὶ αἱ πόλεις εἰνε
ποῦ δίδουσι τὰ συστατικά που πρέπει νὰ ζητησῇς,
ὅπως ζωγράφου τῶνα ἐνδόξου ἀναστήσῃς.
Ἑστέλη ὑπὸ τῆς Παροῦκυ Κρησσίας.

429. Ἀστέρι.
Οἱ σταυροὶ νὰ ἀντικαταστα-
θῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως
ὥστε καθέτις νὰ ἀναγινώ-
σκειται τὸ ὄνομα ἐντόμου,
ὄριζοντῆς ποτόν, καὶ δια-
γωνίως τὸ ὄνομα κράτους
τῆς Ἑυρώπης, καὶ ὄρος τῆς
Τουρκίας.
Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Αἰόνου.

430. Γωνία.
Δ . . . = Πόλις Θεσσαλίας.
Ι . . . = Πέλαγος
Α . . . = Ποταμός Ἑλλάδος
Π . . . = Οἰκιακὸν ἔπιπλον
Λ . . . = Νῆσος Κυκλάδων
Α . . . = Κράτος Ἑυρώπης
Σ . . . = Κάτοικοι νῆσου Τουρκ.
Ι . . . = Χώρα τῆς Ἀσίας
Σ . . . = Κράτος Ἑυρώπης.
Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐρωτάνου.

431. Ρόμβος.
Τὸ πρῶτον μου ἴς τὴν κεφαλὴν τὸ ἔχει ἡ γαλῆ,
τὸ δευτέρον μου μῆριον ἀρνητικὸν ὄρειον,
τὸ τρίτον ἦρος τις ἐπέλευσεν εἰς Ἀσίαν,
τὸ τέταρτον εἰνε πτητὸν κοινὸν εἰς τὴν Τουρκίαν,
τὸ πέμπτον εἰνε ἄνθρωπος ἔχων μικρὰ τὰ μέλη
τὸ ἕκτον καὶ τὸ ἕβδομον σχεδὸν πᾶς ῥόμβος θέλει.
Ἑστέλη ὑπὸ 'Ιωάννου Μ. Χρηστίδου.

432. Παύγγιον.
Ν' ἀντικατα-
σταθῶσιν οἱ
σταυροὶ διὰ
γραμμάτων
ὥστε, νὰ ἀ-
ναγινώσκων-
ται ὄριζον-
τῆς ὀνόμα-
τα ζώων.
Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐρωτάνου.

433. Ἀπροσδόκητον.
Με μαυρὴν μελάνην πῶς εἴμπορεῖ τις νὰ γρά-
ψῃ κόκκινα γράμματα; Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου.
434 - 435. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.
1. Πολυτιμώτατον πάντων ἔχομεν τὴν ψυχὴν.
Ἑστέλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμίνης. ἱ δ ης.
2. Πέπων πῶρον ἐπύρου ἐνε ἀκράτου οἴνου.
Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

436 - 437. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ Κόμη διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πέρος.
2. Ἡ Θῆρα δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Τίφρος.
Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπίρου.

438-441. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων τριῶν, πάντοτε
τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι
λέξεις :

Αἶνος, λαός, πόσις, ἔλος.
Ἑστέλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσῶ.
442. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.
Δι' ἀρχαῖα συλλαβὰ τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα φιλοσόφου.
1. Ἀρχαῖος ἱστορικός συγγραφεύς. 2. Πόλις
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 3. Περιήγησις λυρικός ποιη-
τὴς. 4. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 5. Ὅρος
τῆς Ἑλλάδος.
Ἑστέλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσῶ.

443. Ἀπλή ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ, τὰ δὲ δεύ-
τερα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα
ἀρχαίου ποιητοῦ.
1. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἀρχαῖα βασι-
λισσα. 3. Περιήγησις ῥωμαϊκῶς λυρικός ποιητὴς.
4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5. Μέρος τοῦ σώματος.
6. Ἀρχαῖος τραγικός ποιητὴς.
Ἑστέλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

444. Ἐλλειποσύμφωνον.
η-α-ιο-οιου-ι-α-εσαη-ω-εχαι-οι-οσο-οι
Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιολοῦδου Ἀθηναίου.
445. Γρίφος.
Ο ἄγραν.—
Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 15 Ἀπριλίου ε. ε.

325. Μήνικος. (Μ, κῶνος).—**326. Σύρα-
εις.** συντάξις.—**327. Ἡ Πριγιείνα.**—**328. Τὸ
πρῶτον καλῶθρον.** εἶχεν ἔν ἀρχῇ 130 μῆλα.
τὸ δευτέρον 70 καὶ τὸ τρίτον 40.

329. Φ **320** Δ
Ο ΕΙΣ
Ρ ΠΑΓΟΣ
ΑΝΕΜΩΝΗ ΔΙΘΙΚΑΑ
Ι ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ
Γ ΚΟΡΥΘΑΙΟΛΟΣ
Ε

321. ΠΕΡΙ (ΠΕΡΙφημοί **332-33.** 1, ΕΤΟΣ (ἔΤΟΣ) 11εν-έλη, 2, ΡΟΦΩ (ἀπρΡΟΦΩσιν) Οἴτη.—**334** ἸΣΩΣ (ἀνΙΣΩΣ) **-338.** Τῆ προσθήκη τῶν γραμμάτων φ καὶ λ σχηματίζον-
ται αἱ λέξεις : σταφυλή, σφάλμα, φαῦλος, φλο-
γερός, φλοῖος.—**339. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ,** 1, Χρυσός. 2, Ῥῆνος. 3, Ὀμηροί. 4, Νέριον. 5, Ὀρτυξ. 6, Ὑμηττός. 7, Φώκη. 8, Ἑλλάς. 9, Ἰππος. 10, Δάφνη. 11, Οὖς. 12, Ὑδρὰ.—
340. ΠΑΡΟΣ, ΕΡΑΤΩ (1, ΠΕλοπίδας. 2, Ἀριστοφάνης. 3, Ραδέρμανθος. 4, Οἰτρήρη. 5, ΣΩκράτης).—**341 — 343.** 1, Καλαμάτα, 2, Καρακάλλος, 3, Σαλμανάσαρ.—**344.** Πρέπον τοῖς νέσις ἡ σιγῆ.—**345.** Βασιλεὺς δίκαιος ἀνι-
στῆσι χόρῳν, ἀνθὴ δὲ παράνομος κατασκάπτει αὐτήν.—**346.** Μὴ ἐπιχειρῆν ἐπιπρῖνειν ἐπὶ δὴ οὐ δύνασαι.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ “ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.”

[Βιβλία διὰ οἰκογενεὰς καὶ παιδιὰ
ἐκδομένα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Διαπλάσεως καὶ
πολυέτιμα εἰς τὸ Προσεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίος ὑπὸ Σοφίας
Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διή-
γημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραδύ-
θην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-
τον δρ. 3,75. Ἄδετον . . . δρ. 1,75
Ἡ Ἀνοῦζα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορτιδίου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριστάτοιν καὶ
ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἄδετον . . . δρ. 3,50
Βαίτων Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μετα-
φρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς
τὸν Κούκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι.
Ἄδετον . . . δρ. 1,50
Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυστή-
ριον κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειώδες
θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π.
Κορτιδίου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον
δρ. 3,75. Ἄδετον . . . δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμ-
που ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Andre
Laurie. Μυστηριώδη (κοινοῦ ἐνδιαφέροντος ἐν
Ρωσσίᾳ διαδραματισμένη, μετὰ 20 εἰκόνων.
Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . δρ. 3,50
Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσέβιου ὑπὸ Ἀρ.
Π. Κορτιδίου μεταφρασθέντες Ἑπαγωγώτατον
καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδετον δρ. 1,50
Ἡ Μαρούδια ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl.
Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικό-
τατον καὶ διδακτικώτατον, βραδύθην ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ.
5. Ἄδετον . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακο-
νησοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ
παιδιὰ. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,80
Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα.
Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ.
Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσής
γάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς
ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἄδετον . . . δρ. 3,50
Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμυλίου Εμα-
μένου (Ἀρ. Π. Κορτιδίου), πρὸς χρῆσιν
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων
καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς
παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς
ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἧτοι :

Σειρὰ πρῶτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-
τροπιμένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20
Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριω-
τικὸς διαλόγους ἀπρηγορημένους ἐν Τουρκίᾳ.
Ἄδετος δρ. . . . δρ. 1,20
Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π.
Παπαδοπούλου. Τρία τομιδιτ, ὧν ἕκαστον
περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα
ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαγνώσκῃ
τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον στυφρω-
πὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία
τομιδιτ ἀμῶ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον
τομιδιτ λεπτὰ 50
Ὁ Πυρροπάλω ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου
ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκό-
νων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ γα-
ρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραδύ-
θην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἄδετον δρ. 3,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιμορφούμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὅς τὸ κατ' ἰσοῦν παιδῶν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖ παραστῆν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας,
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'—Τόμ. 2ος.— Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 27 Μαίου 1895 — Ἔτος 17ον.— Ἀριθ. 21

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. Μ. Α. Λ. Ο.
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια ἴδε σελ. 153]

Παρά τὰς ἀναστολάς ταύτας, προσ-
ήγγισον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρᾶς Φραγι-
κίσας, ἣς ἤδη τὸ φαῖον κιγκλίδωμα
ἔβαινετο κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.
«Θά μ'πῆς μαζί μου, εἶπεν ἡ Τριαν-
ταφυλλία.
— Καὶ βέβαια.
— Ἔτσι ἴσως κρατηθῆ ἡ θεία Ζηνο-
βία.»
Ἄλλ' ἡ παρουσία τῆς Πετρίνας οὐδὸ-
λος ἐκράτησε τὴν τρομερὰν θεῖαν, ἥτις
ὄλεπουσα τὴν Τριανταφυλλίαν ἐρχομέ-
νην ἐν ὄρᾳ ἀσυνήθῃ καὶ παρατηροῦσα
τὴν δεξιμένην χεῖρά της, ἐρρηξε κραυ-
γὰς δυνατὰς :
«Ἐκτύπησες, κακούργα ! Στοιχημα-
τῶ πως τῶκαμες ἐξεπίτηδες.
— Θά πληρωθῶ, ὑπέλαβεν ἡ Τριαν-
ταφυλλία λυσσωδῶς.
— Καὶ το πιστεύεις ;
— Ὁ κύριος Βουλουφρὰν μοῦ τὸ
εἶπε.»

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν κατεπράυνε τὴν θεῖαν
Ζηνοβίαν, ἥτις ἐξηκολούθησε κραυγαῶ-
σα τόσον δυνατὰ, ὥστε ἡ κυρὰ Φραγκίσκα
κατέλιπε τὸ γραφεῖόν της καὶ ἐξῆλθεν εἰς
τὸ κατώφλιον ἄλλ' αὐτὴ δὲν ὑπεδέξατο
τὴν ἐγγόνην της διὰ λόγων ὀργίλων.
Σπείσασα ἔλαβεν αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκά-
λαις της.
«Ἐκτύπησες ; ἀνεφώνησε.
— Διγάκι, κυρούλα μου, ἴς τὰ δά-
κτυλα δὲν εἶνε τίποτα.
— Νὰ πῆ νὰ φωνάξωμε τὸν κύριον
Ρυσόν.
— Ὁ κ. Βουλουφρὰν εἶπε νὰ του
μηνῶσουν.»



Ἡ Πετρίνα οὐδὲν ἄλλο εἶχε πλέον νὰ
πράξῃ ἢ νὰ ἐπανεβή εἰς τὸ ἐργαστήριον,
ὅπερ καὶ ἔπραξεν. Ἄλλ' ὅτε ἐμελλε νὰ
ἔλθῃ εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν, συριγ-
μὸς μακρὸς ἀνήγγειλε τὴν ἐξοδόν.
Ἡ Πετρίνα οὐδὲν ἄλλο εἶχε πλέον νὰ
πράξῃ ἢ νὰ ἐπανεβή εἰς τὸ ἐργαστήριον,
ὅπερ καὶ ἔπραξεν. Ἄλλ' ὅτε ἐμελλε νὰ
ἔλθῃ εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν, συριγ-
μὸς μακρὸς ἀνήγγειλε τὴν ἐξοδόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.
Δεκάκις, εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας εἶχεν
ἐρωτήσῃ ἐκυτὴν πῶς θά ἦτο δυνατόν νὰ
μὴ πλαγιάσῃ ἐν τῷ κοινῷ δωματίῳ, ἐν-
θα μικροῦ δαῖν εἶχε παθῇ ὑπὸ ἀσφυξίας
καὶ τίσον ὀλίγον εἶχε κοιμηθῇ.
Ἡ ἡμέρα εἶχε παρέλθῃ καὶ αὐτὴ δὲν
ἐτόλμησε νὰ προβῇ εἰς Ἀπόφασιν τινα.
Ἄλλὰ τὸ τραῦμα τῆς Τριανταφυλλίας
μετέβαλλε τὴν κατάστασιν τῶν πραγμά-
των ἢ τάλαινα κόρη μέλλουσα ἐπὶ πολ-
λὰς ἀναμφιβόλως ἡμέρας νὰ διαμείνῃ
κλινήρης δὲν θά ἐμάνθανε τί θά συνέβαι-
νον ἐν τῷ κοινῷ δωματίῳ, τίς θά ἐκοιμᾶτο
ἐκεῖ ἢ τίς δὲν θά ἐκοιμᾶτο καὶ κατ' ἀκο-
λουθίαν οἱ ἐρωτήσεις αὐτῆς δὲν θά ἦσαν
ἐπιφοβοὶ. Ἐτέρωθεν ἐπειδὴ οὐδεμίαν τῶν
συγκοιμημένων ἐγίνωσκε τίς ἦτο ἢ ἐπὶ
μίαν νύκτα τῶν ἀπέπεμπον ἔτι μᾶλλον,
καὶ οὐδένα εἶχε παρ' οὐ νὰ ζητήσῃ θε-

Τὸ ἀντίκεινον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων παντῶν Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστήμενης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5
πράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.
Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητῆα παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναπο-
στέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταϊνίας.
Παράτοκα παρὶ μὴ λήψεως φύλλων γίνονται μετὰ καθέτις ἡμέρας τὸ ποσὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐπεὶ ἀπεράδεικται.
Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κατωτέρωτων Ἀδελφῶν Κωνσταντινίδου 1895—3717.